



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **obec Němčice**, se sídlem Němčice 68, Kostelec u Holešova, zastoupena Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 261/36, Mohelnice, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, č. j. 62 A 150/2018 - 19,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 11. 2018, č. j. 62 A 150/2018 - 19, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně k 1. 1. 2016 vystoupila ze Svazku obcí pro hospodaření s odpady - Bystřice pod Hostýnem, se sídlem v Bystřici pod Hostýnem, Cihelna 1600, IČ 47934379 (dále též „svazek obcí“) a domáhala se vyplacení vypořádacího podílu ve výši 353 867,50 Kč.

[2] Okresní soud v Kroměříži vydal dne 14. 7. 2017 platební rozkaz, kterým uložil svazku obcí povinnost zaplatit žalobkyni pohledávku ve výši 353 867,50 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 41 990,80 Kč. Podáním odporu byl platební rozkaz zrušen.

[3] Usnesením ze dne 8. 12. 2017, č. j. 7 C 167/2017 - 72, Okresní soud v Kroměříži řízení zastavil (výrok I), rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Krajskému úřadu pro Zlínský kraj (výrok II). Žalovaný vydal dne 5. 9. 2018, pod č. j. KUZL/19132/2018, sp. zn. KUSP/19132/2018/PŽÚ, rozhodnutí, jímž podle § 141 odst. 7 správního řádu zamítl návrh žalobkyně, aby jí svazek obcí zaplatil vypořádací podíl

v částce 353 867,50 Kč (výrok I). Výrokem II byla žalobkyni uložena povinnost zaplatit svazku obcí náhradu nákladů řízení v částce 4 356 Kč.

II.

[4] Uvedené rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně správní žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji odmítl v záhlaví označeným usnesením. V odůvodnění uvedl, že žalovaný rozhodl o tom, že žalobkyně nemá nárok, aby jí svazek obcí zaplatil vypořádací podíl v konkrétní výši při vystoupení z dobrovolného svazku obcí. Žalovaný tedy rozhodoval o tom, zda žalobkyně nemá konkrétní finanční nárok, byť je tento nárok odvozován od původně uzavřené veřejnoprávní smlouvy. Podstatné však je, že bylo rozhodováno ve sporném řízení o majetkovém sporu mezi smluvními stranami (žalobkyní a svazkem obcí). I na základě veřejnoprávní smlouvy totiž mohou vzniknout spory soukromoprávního charakteru, tj. spory majetkové. Tak tomu bylo i v daném případě. Krajský soud proto shledal, že žaloba směřuje proti rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci a jako takovou ji podle § 68 písm. b) s. ř. s. odmítl. Současně poučil žalobkyni o tom, že ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení může podat žalobu podle části páté o. s. ř., přičemž věcná příslušnost soudu k projednání a rozhodnutí sporu je dána § 249 odst. 1 s. ř. s., podle něhož k řízení v prvním stupni jsou příslušné okresní soudy, a místní příslušnost soudu pak vyplývá z § 250 odst. 1 o. s. ř.

III.

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla usnesení krajského soudu včasnou kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Uvedla, že rozhodnutí ve věci její žádosti o úhradu vypořádacího podílu se nejprve domáhala u Okresního soudu v Kroměříži. Okresní soud však řízení zastavil s tím, že jde o věc veřejnoprávní, a věc postoupil Krajskému úřadu Zlínského kraje, který nárok žalobkyně zamítl. Stěžovatelka napadla uvedené rozhodnutí správní žalobou, tu však Krajský soud v Brně odmítl shora označeným usnesením s tím, že věc spadá okresnímu soudu – tedy soudu, u kterého byla původně podána. Z tohoto důvodu podává kasační stížnost a domáhá se toho, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a vrátil mu věc jako soudu příslušnému ve věci.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost je důvodná.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud považuje za nutné předeslat, že skutkově zcela shodným případem se již zabýval ve věci obce Lechovice vedené pod sp. zn. 7 As 509/2018. Neshledal žádný důvod odchýlit se od stávající judikatury, dle které je dána věcná příslušnost správních orgánů a následně správních soudů k rozhodování o nároku na vypořádací podíl plynoucí ze smlouvy o založení dobrovolného svazku obcí. Stěžejním pramenem této judikatury je usnesení zvláštního senátu ze dne 19. 6. 2018, č. j. Konf 9/2018 - 8, z jehož odůvodnění tento závěr vyplývá: „[A]by se v případě nároku tvrzeného žalobkyní jednalo o nárok, k rozhodnutí o němž by nebyly příslušné správní orgány rozhodující o sporech z veřejnoprávních smluv, muselo by z jejich tvrzení vyplývat, že takový nárok nemá souvislost s právními vztahy v oblasti veřejného práva, které zákon umožňuje upravit veřejnoprávními smlouvami. To však v projednávaném případě není splněno. **Vypořádání majetkového podílu je veřejnoprávním institutem, který je ze zákona kogentní součástí stanov, jež jsou kogentní součástí smlouvy o založení dobrovolného svazku obcí.** Odkazoval-li návrhovač na usnesení zvláštního senátu ze dne 19. 10. 2010, č. j. Konf 13/2010-7, kde skutečně byly shledány příslušnými vydat rozhodnutí soudy, šlo o žalobu na vrácení půjčky, kterou poskytly jednotlivé obce žalovanému (provozovateli linkové veřejné osobní dopravy), přičemž soud v občanském soudním řízení posoudil smlouvu jako neplatnou. V případě usnesení zvláštního senátu ze dne 21. 5. 2008, č. j. Konf 31/2007-82, šlo o určení neplatnosti výpovědi a plnění nároků ze smlouvy o závazku ve veřejné linkové dopravě uzavřené mezi dopravním podnikem a krajem, přičemž zvláštní senát shledal příslušným k vydání rozhodnutí správní orgán. Z uvedeného tak vyplývá, že návrhovatelem odkazovaná rozhodnutí zvláštního senátu nejsou v žádném rozporu s výše uvedenými závěry v usnesení zvláštního senátu ze dne 25. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015-11. **V posuzovaném případě je tak zřejmé, že žalobkyně uplatnila vůči žalované nárok vycházející z právních vztahů založených na základě veřejného práva a vyplývajících z veřejnoprávní smlouvy. Příslušný k rozhodnutí o nároku žalobkyně požadovaném v souvislosti s jejím vystoupením ze žalované je tedy správní orgán, nikoli soud v civilním řízení.** Na tom nic nemůže změnit skutečnost, že v řízení případně bude muset být řešeno ocenění podílu žalované ve společnosti s ručením omezeným. (...)“ (důraz přidán).

[10] Jak je však patrné z odůvodnění usnesení Krajského soudu v Brně (napadeného nyní projednávanou kasační stížností), krajský soud uvedenou argumentaci nikterak nerefletoval, resp. ani nezdůvodnil, z jakého důvodu se odchýlil od uvedeného usnesení zvláštního senátu, které je závazné nejen pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, orgány moci výkonné, orgány územního samosprávného celku, fyzické nebo právnické osoby nebo jiné orgány, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, ale i pro soudy (viz § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů).

[11] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ve kterém je vázán shora vyslovenými právními názory (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud se tedy bude znovu zabývat správní žalobou podanou žalobkyní, přičemž při jejím posouzení zohlední shora uvedené usnesení zvláštního senátu.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. ledna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu